

Sygnatura akt IV Ka 599/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SSO Agnieszka Połyniak SSO Sylwana Wirth
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 30 września 2014 roku

sprawy

1) **J. M.**

syna J. i M. z domu M.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 267§1kk i art. 268§2 kk i art. 286§1kk, art. 287§1kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art. 91§1kk

2) **Z. B.**

syna E. i J. z domu T.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1kk w zw. z art. 91§1kk w zw. z art. 64§1kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 7 stycznia 2014 roku, sygnatura akt II K 854/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. M. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 599/14

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Świdnicy oskarżył:

1) **J. M.** o to, że:

I. w okresie od września do października 2005 r. w Ś., woj. (...) w J., woj. (...) oraz na terenie Ukrainy i Niemiec działając ciągiem przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z V. P. oraz nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez uprawnienia oraz przełamując elektroniczne zabezpieczenia uzyskał nie przeznaczone dla niego informacje, polegające na uzyskaniu numerów kart M. oraz numerów i-PIN, należące do posiadaczy kont bankowych D. W., M. L., A. C. oraz obywateli Niemiec H. i I. W. założonych w (...) S.A. i w D. Bank (...), a następnie za pośrednictwem sieci I. C. O. i O.-B., posługując się wcześniej opisanymi numerami, wykorzystując bez ich wiedzy komputery innych osób, w czasie gdy były podłączone do sieci I., należące do B. Ł., A. Ż. i K. K., doprowadzili za pomocą wprowadzenia w pracownika Banku (...) w W. oraz pracownika D. Bank (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w postaci pieniędzy znajdujących się na kontach klientów bank:

- przez przelanie bez wiedzy D. W. z jego rachunku bankowego w dniu 27 października 2005 roku pieniędzy w kwocie 5000 zł na konto założone w tym samym banku, należące do K. K. (1);

- przez przelanie bez wiedzy M. L. z jego rachunku bankowego w dniu 28 października 2005 r. pieniędzy w kwocie 2000 zł na konto założone w tym samym banku, należące do K. K. (1);

- przez przelanie bez wiedzy A. C. z jego rachunku bankowego w dniu 28 października 2005 roku pieniędzy w kwocie 1000 zł na konto założone w tym samym banku, należące do K. K. (1);

- przez przelanie bez wiedzy H. i I. W. z ich rachunku bankowego w dniu 27 października 2005 roku kwoty 3976,50 euro stanowiącej wówczas równowartość 15 630,03 zł na konto K. G.w M.;

po czym dokonali wpłaty pieniędzy znajdujących się na rachunku K. K. (1) z bankomatów, przy użyciu karty bankomatowej otrzymanej od K. K. (1) w łącznej wysokości 8000 zł w dniach 27 i 28 października 2005 roku w J. i na terenie Ukrainy,

tj. o czyn z art. 267 § 1 kk i art. 268 § 2 kk i art. 286 § 1 kk i art. 287 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91§ 1 kk;

oraz 2) **Z. B. (poprzednio O. – B.)** o to, że:

II. w okresie od września 2005 r. do października 2005r. w Ś. działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu udzielił pomocnictwa V. P. i J. M. oraz nieustalanej osobie do doprowadzenia za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników różnych banków do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w postaci środków zgromadzonych na rachunkach bankowych klientów banków w ten sposób, iż zawierał z bankami umowy o prowadzenie rachunków i uzyskiwał karty bankomatowe – w dniu 9.09.2005. z (...) Bankiem S.A., (...) S.A. (...) Bank (...) S.A., w dniu 12.09.2005r. z Bankiem (...) S.A., (...) Bankiem S.A. i (...) S.A. oraz w dniu 13.09.2005r. z (...) S.A. – na które to rachunki miały być przelewane środki wyłudzone z systemów bankowych w celu udostępnienia uzyskanych kart wymienionym osobom i umożliwienia im wypłaty wyłudzonych kwot, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 6.12.2002r. sygn. akt II K 503/02 za

przestępstwa podobne z art. 205 § 1 k.k. i inne na karę 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie 7-8.03.1997 r. i 29.04.1998 r.- 28.12.2002 r.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2014 roku (sygnatura akt II K 854/11) Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego J. M. uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, w ramach ciągu przestępstw:

- w dniu 27 października 2005 roku w Ś., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z V. P. oraz inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5.000 złotych należących do D. W. w ten sposób, że bez uprawnienia i przełamując elektroniczne zabezpieczenia inna osoba uzyskała nie przeznaczone dla sprawców informacje dotyczące dostępu do konta bankowego D. W., umożliwiające wykonanie przelewu za pośrednictwem internetowego systemu bankowego, a następnie posługując się tymi informacjami, poprzez wykorzystanie systemu (...) bez upoważnienia wprowadzono nowy zapis danych informatycznych, wskutek czego zlecono przelanie bez wiedzy właściciela konta D. W. z jego rachunku bankowego pieniędzy w w/w kwocie na konto założone uprzednio z inspiracji oskarżonego przez K. K. (1) w Banku (...) S.A. Sektorze Bankowości Detalicznej w Ś., do którego kartę bankomatową wraz z numerami PIN tenże przekazał oskarżonemu w celu udostępnienia ich innym osobom w zamiarze popełnienia przez nich przestępstwa, a które to środki zostały następnie wypłacone przez sprawców przy użyciu karty bankomatowej otrzymanej od K. K. (1), tj. występku z art. 267 § 1 k.k. i art. 268 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 287 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

- w dniu 27 października 2005 roku w Ś., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z V. P. oraz inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.000 złotych należących do M. L. w ten sposób, że bez uprawnienia i przełamując elektroniczne zabezpieczenia inna osoba uzyskała nie przeznaczone dla sprawców informacje dotyczące dostępu do konta bankowego wymienionego, umożliwiające wykonanie przelewu za pośrednictwem internetowego systemu bankowego, a następnie posługując się tymi informacjami, poprzez wykorzystanie systemu Bankowych Usług (...) bez upoważnienia wprowadzono nowy zapis danych informatycznych, wskutek czego zlecono przelanie bez wiedzy właściciela konta M. L. z jego rachunku bankowego pieniędzy w w/w kwocie na konto założone uprzednio z inspiracji oskarżonego przez K. K. (1) w Banku (...) S.A. Sektorze Bankowości Detalicznej w Ś., do którego kartę bankomatową wraz z numerami PIN tenże przekazał oskarżonemu w celu udostępnienia ich innym osobom w zamiarze popełnienia przez nich przestępstwa, a które to środki zostały następnie wypłacone przez sprawców przy użyciu karty bankomatowej otrzymanej od K. K. (1), tj. występku z art. 267 § 1 k.k. i art. 268 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 287 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

- w dniu 27 października 2005 roku w Ś., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z V. P. oraz inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika D. Bank (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3976,50 euro, stanowiącej wówczas równowartość 15.630,03 zł, należących do H. i I. W. w ten sposób, że bez uprawnienia i przełamując elektroniczne zabezpieczenia inna osoba uzyskała nie przeznaczone dla sprawców informacje dotyczące dostępu do konta bankowego wymienionych w D. Bank (...), umożliwiające wykonanie przelewu za pośrednictwem internetowego systemu bankowego, a następnie posługując się tymi informacjami, poprzez wykorzystanie systemu online-banking bez upoważnienia wprowadzono nowy zapis danych informatycznych, wskutek czego zlecono przelanie bez wiedzy właścicieli konta – H. i I. W. z ich rachunku bankowego pieniędzy w w/w kwocie na konto założone uprzednio z inspiracji oskarżonego przez K. G. w (...) Bank S.A. Oddziale Bankowości Detalicznej (...) w Ś., do którego kartę bankomatową wraz z numerami PIN tenże przekazał oskarżonemu w celu udostępnienia ich innym osobom w zamiarze popełnienia przez nich przestępstwa, tj. występku z art. 267 § 1 k.k. i art. 268 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 287 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

- w dniu 28 października 2005 roku w Ś., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z V. P. oraz inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika Banku (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1.000 złotych należących do A. C. w ten sposób, że bez uprawnienia i przełamując elektroniczne zabezpieczenia inna osoba uzyskała nie przeznaczone dla sprawców informacje dotyczące dostępu do konta bankowego wymienionego, umożliwiające wykonanie przelewu za pośrednictwem internetowego systemu bankowego, a następnie posługując się tymi informacjami, poprzez wykorzystanie systemu Bankowych Usług (...) bez upoważnienia wprowadzono nowy zapis danych informatycznych, wskutek czego zlecono przelewanie bez wiedzy właściciela konta A. C. z jego rachunku bankowego pieniędzy w w/w kwocie na konto założone uprzednio z inspiracji oskarżonego przez K. K. (1) w Banku (...) S.A. Sektorze Bankowości Detalicznej w Ś., do którego kartę bankomatową wraz z numerami PIN tenże przekazał oskarżonemu w celu udostępnienia ich innym osobom w zamiarze popełnienia przez nich przestępstwa, a które to środki zostały następnie wypłacone przez sprawców przy użyciu karty bankomatowej otrzymanej od K. K. (1), tj. występku z art. 267 § 1 kk i art. 268 § 2 kk i art. 286 § 1 kk i art. 287 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

przyjmując, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za te występkę na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w ramach czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku oskarżonego Z. B. uznaje za winnego tego, że w okresie od 9 do 13 września 2005 roku w Ś., woj. (...), działając w ramach z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, a nadto w zamiarze aby J. M. i V. P. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonali czynów zabronionych polegających na doprowadzeniu instytucji bankowości elektronicznej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy zgromadzonych na rachunkach bankowych ich klientów poprzez dokonanie obciążenia tych rachunków wskutek wykonania przez osoby nieuprawnione nieautoryzowanych transakcji w systemie bankowości internetowej, usiłował udzielić im w tym zakresie pomocy, ułatwiając im popełnienie przestępstwa swoim zachowaniem w ten sposób, że zawarł umowy o prowadzenie rachunków bankowych i na ich podstawie uzyskał karty bankomatowe – w dniu 9.09.2005 r. z (...) Bankiem S.A., (...) S.A. (...) Bank (...) S.A., w dniu 12.09.2005 r. z Bankiem (...) S.A., (...) Bankiem S.A. i (...) S.A. oraz w dniu 13.09.2005 r. z (...) S.A. – na które to rachunki miały być przelewane środki wyłudzone z rachunków bankowych użytkowników systemów bankowości internetowej, w celu udostępnienia uzyskanych kart wymienionym wyżej osobom i umożliwienia im wpłaty wyłudzonych pieniędzy na założone przez niego rachunki bankowe, od którego to czynu jednak dobrowolnie odstąpił w ten sposób, że zaniechał przekazania J. M. i V. P. dokumentów związanych z zawarciem wskazanych umów oraz kart do rachunków bankowych, przy czym był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 6.12.2002 r. sygn. akt II K 503/02 za przestępstwa z art. 205 § 1 dkk i inne na karę 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie 7-8.03.1997 r. i od 29.04.1998 r. do 28.12.2002 r. – i kwalifikując opisane zachowanie jako czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 12 kk postępowanie karne w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 4 kpk w zw. z art. 15 § 1 kk umorzył, koszty procesu zaliczając na rachunek Skarbu Państwa;

Nadto na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego J. M. w pkt I wyroku zaliczył okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 1 listopada 2005 roku do dnia 27 stycznia 2006 roku, a na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego J. M. od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty, zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego J. M. w całości na korzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi temu zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a to:

a) art. 7 kpk na skutek przekroczenia swobodnej oceny dowodów, sprowadzającego się do bezkrytycznego uznania w całości za wiarygodne wyjaśnień i zeznań K. G. i K. K. (1) oraz wyjaśnień Z. B. oraz odmowy nadania takiego waloru

wyjaśnieniom oskarżonego, a także brakiem wnikliwej analizy zeznań V. P. – a tym samym przypisanie sprawstwa oskarżonemu J. M. w zakresie zarzucanego mu czynu, pomimo szeregu wątpliwości mających doniosłe znaczenie w procesie, w sytuacji kiedy w rzeczywistości materiał dowodowy zebrany w sprawie nie potwierdza możliwości ustalenia sprawstwa i zawinienia po stronie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu (zwłaszcza przestępstw „komputerowych”), a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych Sądu polegający na uznaniu oskarżonego winnym przestępstw i w sumie głównym ich organizatorem, mimo, że nie pozwalał na to zebrany w sprawie materiał dowodowy,

a podnosząc wskazany zarzuty wniosł o uniewinnienie oskarżonego.

Apelację wywiódł również obrońca oskarżonego Z. B. w punkcie II jego dyspozycji na niekorzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi temu zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, poprzez uznanie oskarżonego za winnego usiłowania pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone okoliczności faktyczne co do zachowania oskarżonego nie stanowią dyspozycji wskazanych przepisów prawa karnego materialnego, tj. wskazanej formy popełnienia przestępstwa przez oskarżonego,

a w konsekwencji:

2) naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 16 § 1 i § 2 kk, poprzez jego nie zastosowanie w sytuacji, gdy w ustalonych okolicznościach faktycznych zachowanie oskarżonego, można ocenić, jako co najwyżej fazę przygotowania do popełnienia przestępstwa oszustwa,

3) naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 15 § 1 kk, poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy w ustalonych okolicznościach faktycznych zachowania oskarżonego nie można było ocenić, jako odstępiania od usiłowania pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa, albowiem zachowanie oskarżonego stanowiło fazę przygotowania do popełnienia przestępstwa oszustwa,

a podnosząc wskazane zarzuty wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu zabronionego.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

apelacje są bezzasadne.

Odnoszą się do apelacji obrońcy oskarżonego J. M. sąd odwoławczy nie dopatrył się w procedowaniu sądu I instancji naruszenia wskazań art.7 kpk. Ocena relacji K. G. nie razi dowolnością, a dokonana jest, jak chce tego apelujący, z wymaganą ostrożnością, czemu sąd I instancji dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.3814-3819). K. G. opisywał rolę i zaangażowanie J. M., ale także innych osób skazanych już prawomocnie (a w tym rolę swoją), na co zresztą zwraca uwagę skarżący.

Żaden z dowodów osobowych, na które powołuje się sąd I instancji czyniąc ustalenia faktyczne nie dawał podstaw do przyjęcia, że dziełem oskarżonego J. M. pozostawało podejmowanie dość wysublimowanych działań hackerskich. Niewątpliwie natomiast wykryła się rola oskarżonego w przestępczym procederze, co do zakresu i charakteru której występuje zgodność w relacji K. G., K. K. (1), K. T. jak i Z. B.. Rolą oskarżonego pozostawało zorganizowanie zaopatrzonej w odpowiednie instrumenty (otwarte rachunki bankowe i posiadane karty) siatki odbiorców środków finansowych pozyskiwanych w wyniku działalności hackerskiej innych, znanych oskarżonemu osób, co do charakteru ich działalności oskarżony posiadał wiedzę i zakres ich czynności sprawczych akceptował. Jest to zatem wystarczające do przyjęcia współsprawstwa, na co zwrócono uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku posiłkując się ugruntowanym w tej mierze orzecnictwem (k.3818). Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego

współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony.

W świetle powyższego postulowana w apelacji potrzeba rozważenia czy roli oskarżonego nie można potraktować jako roli pomocnika nie wymaga takich rozważań skoro oskarżony pełnił funkcję organizacyjną i koordynacyjną wspólnie z V. P. – zgola odmienną od K. T. czy Z. B.. Świadczy o tym także eksponowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wiedza oskarżonego J. M. dotycząca faktu wypłaty pieniędzy przez K. G. w czasie pozbawienia wolności oskarżonego oraz groźby formułowane przez oskarżonego J. M. w związku z długami K. K. (1) wobec V. P..

Orzeczone wobec oskarżonego kara nie nosi znamion rażącej surowości wobec jego uprzedniej karalności i wielości czynów przypisanych w ramach ciągu przestępstw.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego Z. B. wskazać należy, iż również nie jest to apelacja zasadna.

Argumentacja apelującego zmierzająca do wykazania, iż działanie oskarżonego zakończyło się na etapie niekaralnego przygotowania nie może spotkać się z aprobatą. Rzeczywiście różnica między przygotowaniem a usiłowaniem jest dość subtelna zwłaszcza kiedy chodzi o przypisane oskarżonemu usiłowanie pomocnictwa, jednakże występują kryteria dające możliwość zweryfikowania podejmowanych czynności sprawczych i stwierdzenia z czym w istocie mamy do czynienia. Prawo karne nie uzależnia zaistnienia usiłowania od "początku wykonania", co oznacza początek realizacji znamion przestępstwa rodzajowego. Wystarczy, że sprawca wykonał pewne czynności, które bezpośrednio zmierzały do dokonania, choćby nie było to jeszcze realizowanie znamion czynu zabronionego przewidzianego w części szczególnej. Jeżeli w "pochodzie przestępstwa" czyn wykracza poza granice przygotowania wyznaczone treścią art. 16 k.k., to stanowi on co najmniej usiłowanie popełnienia tego przestępstwa, bowiem pomiędzy przygotowaniem a usiłowaniem nie istnieje "pole niczyje" (podzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 8 marca 2006 roku, IV KK 415/05).

Wymienione w art.16§1 kk zbieranie informacji lub sporządzanie planu działania nie wkraczają w sferę czynności zmierzających bezpośrednio do dokonania czynu zabronionego i właśnie owa bezpośredniość ma tutaj znaczenie decydujące w rozróżnieniu przygotowania od usiłowania. Gdyby oskarżony jedynie wszedł w porozumienie, którego przedmiotem byłoby wytypowanie banków, rodzajów rachunków i typu kart bankomatowych można by było mówić o przygotowaniu. Przystąpienie jednak do realizacji czynności objętych porozumieniem wprowadziło działanie oskarżonego w fazę usiłowania.

W świetle powyższego nie do przyjęcia pozostaje również konkluzja apelacji, iż oskarżony winien być uniewinniony, skoro wykazano, iż działanie jakie podjął stanowiło usiłowanie do pomocnictwa.

Apelacje obrońców oskarżonych jawią się zatem jako oczywiście bezzasadne, a zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy (art.437§1 kpk).

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16 poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4, §2 ust.3 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 164 poz. 1348, ze zmianami), zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B. i Ł. K. po 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sytuacja majątkowa uzasadnia odstępnie od obciążania oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego (art.624§1 kpk)

Na marginesie godzi się zauważyć, iż w części wstępnej wyroku (czyn z punktu I) błędnie wskazano miejscowość jako J., zaś w akcie oskarżenia wskazano „w J. woj. (...)”, co winno być przedmiotem sprostowania.